

destgørelse, han saaledes maa antages at have faaet, har han at lægge fra sig og udbetale til Boet. Det er Lovforslagets Mening, som er udtrykt ved de Ord, der findes under § 1, hvor der staar: Naar Panthaveren har faaet Fyldestgørelse, skal han tilsvare Boet det modtagne eller dets Værdi; tilsvarende Ord findes i § 2, andet Stykke. Det har altsaa været Meningen, at selv om Udlægshaveren kommer saa vidt, at han har faaet Fyldestgørelse, skal han lægge denne Fyldestgørelse fra sig forudsat, at det Udlæg eller den Panteret, i Kraft af hvilken han har faaet den, ikke kan holde Stand lige over for de Afkræftelsesregler, der ere givne i §§ 21 og 23.

Holch: Som ærede Medlemmer ville se af Betænkningen, var jeg ikke til Stede ved dens endelige Affattelse, og jeg skal derfor udtale, at jeg er fuldstændig enig i de Lovregler, som findes i dette Forslag, og at jeg ogsaa anser det for at kunne faa meget stor praktisk og gavnlig Betydning. Jeg har for mit Vedkommende ganske vist særlig bragt det Spørgsmaal paa Bane om, hvorledes det stiller sig med Hensyn til det Udlæg til Ejendom, som gives ved Fogeden i fast Ejendom, saaledes at Vedkommende bliver Ejer, fordi han har været højstbydende ved en Tvangsauktion og forbeholdt sig at faa Ejendommen udlagt. Man kunde jo nemlig nok sige, at efter at Ordene: „til Forauktionering“ ere gaaet ud, staar der kun „Udlæg“, og ethvert Udlæg maa jo siges efter Ordene at falde derind under, og jeg antager ogsaa, at man let i Praxis vil spørge, om dette Udlæg til Ejendom skal kunne rammes af Lovforslagets Bestemmelser. En Mand kan f. Eks. for flere Aar siden have faaet Udlæg i en fast Ejendom, derefter været højstbydende paa Auktionen, og have borttransporteret sin Ret, og saa kommer Transporthaveren i de sidste 10 Dage, førend den, der staar indtegnet som Skødehaver, gaar fallit, og faar sig den formelle Adkomst overdraget ved det andet Udlæg ved Fogeden. Det vilde ikke kunne gaa an, at en saadan Retsforfølgning kunde afkræftes, og derfor har jeg egentlig ment, at man udtrykkelig kunde have skrevet, at den sidste Del af Bestemmelsen, som findes her i § 2, ikke omfatter et Udlæg af denne Natur. Men

efter at den ærede Ordfører nu har udtalt saa bestemt, at det ikke er Lovforslagets Hensigt, at det af mig nævnte Udlæg skal kunne afkræftes, har jeg ikke fundet Anledning til at stille noget Ændringsforslag i saa Henseende, idet jeg maa erkende, at det vistnok er en korrekt juridisk Betragtning at sige, at dette andet Udlæg i Virkeligheden ikke har sit Grundlag i Forlig eller Dom, selv om Retsforfølgning er begyndt med Forlig eller Dom, men maa siges at hvile paa den affholdte Tvangsauktion. Imidlertid antager jeg dog, at Spørgsmaalet over for den praktiske Anvendelse af Loven har den Betydning, at det er hensigtsmæssigt, at den ærede Ordfører udtrykkelig har udtalt, at det ikke var Meningen, at dette Tilfælde skulde rammes af Loven.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Underændringsforslaget (se foran) af Ordføreren
vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Ændringsforslag (se Tillæg B., Sp. 656) af Udvalget
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget saaledes ændret (se Tillæg A., Sp. 2293—94)
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3die Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om et Tillæg til § 41, 2det Stykke, i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 789).